

tini, in Regno Neapolitano, an. 1586; Clerici Regulares Scholarum Piarum, S. Josephi à Calasanzio, Aragonensis, an. 1597. Atque hæc præcipua sunt Clericorum Regularium Instituta.

Tum et alia Clericorum Instituta in Ecclesiam invecata sunt; qui scilicet sub certis quibusdam regulis communem vitam agunt, at vel nulla Vota emittunt, vel dumtaxat simplicia: qua de re, ut à Regularibus distinguerentur, eorum Collegia Congregationes Presbyterorum Sæcularium dictæ sunt. Hujusmodi sunt Oratoriani, Romæ instituti à Sancto Philippo Nerio, Florentino, an. 1577; Patres Missionis Sancti Vincentii à Paulo, an. 1650; et Patres Congregationis SS. Redemptoris, P. D. Alphonsi de Ligorio, Neapolitani, à Greg. XVI. an. 1859 Sanctorum albo adscripti.

Plures etiam Equestres Ordines à Christianis Principibus, R. Pontificibus adscientibus, constituti sunt, et quidem vel Militares, vel Hospitalarii. Militares, quippe qui regionum Catholicarum fines à barbararum gentium incursionibus armis defenderent; Hospitalarii, quod hospitalitatem Sacra potissimum Loca visitantibus, infirmisque impenderent. Hujusmodi antiquitus fuere Equites S. Sepulchri, ejusdem custodiæ additi; Templarii, ita dicti à Templo Domini, ad peregrinos Loca Sancta invisentes à prædonibus tuendos: porro hi à Clemente V in Concilio Viennensi, instante Philippo Pulchro, Galliarum Rege, extincti sunt; Equites Theutonici in Germania, Sacri Milites Christi in Lusitania, Equites S. Stephani in Hetruria, et Equites SS. Maurilii, et Lazari in Sabaudia: tum in Hispaniis sæculo XII Maurorum incursionibus oppositi sunt, 1 Equites S. Jacobi de Spatha an. 1175. 2 Calatavenses an. 1158, ac 3 Alcantarenses, 1176. Horum trium Equestrium Ordinum, sæculo XV exeunte, Reges Catholici administrationem, ac Magnum Magisterium, Bullis B. Pontificum, ac præcipue Innocenti VIII, nacti sunt: nemum in Regno Valentisæ sæculo XIV Ordo Montesiæ institutus est, ac in locum extincti Templariorum Ordinis suffectus; *cujus quoque nunc Magnus Magister Hisp. Rex. V not. 1 tit. 8 lib 2 Novis. Compilat.*

Inter Equestres autem Ordines, quorum alumni nullis se monasticis votis adstringunt, sunt: Ordo B. M. V. Adnuntiæ, ab Amedeo VI, Sabaudis Duce, Velleris Aurei, à Philippo Bono, Brabantis Duce, an. 1540: Sancti Spiritus, ab Henrico, Galliarum Rege, an. 1579 etc.

Carolus III Rex, pro sua erga Religionem Christianam pietate, constituta B. M. V. sub Immaculæ Conceptionis Mysterio, Hispaniarum, Indiarumque Patrona, restituta ad hujus festi sollemnitatem celebrandam vetustissimo officio, concinnato per Leonardum Nogarolum, Presbyterum Veronensem, Protonotarium Apostolicum, Artium, et Sacræ Theologiæ Doctorem famosissimum, uti legitur in Breviario Romano edito Venetiis an. 1514, et quo quidem omnes fere Hispaniarum Ecclesiæ quondam utebantur: Illustrem Equestrem Ordinem Hispanum Caroli III, in honorem ejusdem Mysterii Immaculæ Conceptionis Deiparæ, instituit die 19 Septembris an. 1771, seque, et Successores suos ejusdem Ordinis Præfectos, ac Indiarum Patriarcham, Antistitem, nominavit: equitibus insuper peculiarem Ordinis vestem, ac tesseram Crucis aureæ, Immaculæ Conceptionis Imagine in ejus medio sculpta, designavit.)

Habent in Hispania Ordines Militares Senatum pro ipsorum negotiis expediendis, vulgo Consejo, nunc Tribunal especial de las Ordenes. Ipsius originem à Cath. Reg., Ferdin. et Elisabeth I, traherat eruditus senator, D. G. M. Jovellanos, consultatione quam pro illo scripsit, Oper. ejus. Auct., edit. Barcinon. 1840 tom. 3, pag. 546 et seq., inserta: quam assertionem notæ 2 tit. 8 lib. 2 Novis. Compilationis consonam observamus. Quod ad præ-

dicti Senatus auctoritatem et jurisdictionem, præoculis habendæ citati tituli leges. Altamen Reg. decreto 30 Julii 1856, novam ejusd. constitutionem, quæ hodie viget, præscripsit. Est nempe ille Militarium Ordinum S. Jacobi, Calatravæ, Alcantaræ, et Montesiæ ecclesiasticus Superior, et de religiosis rebus ad eas spectantibus, judicialiter ac extra judicium, juxta Apostolicas et Regales sanctiones, statuta ac admissam praxim, decidit. In judicio, in secunda et in tertia instantia, ut ajunt, de causis ad se, ab eorundem Ord. Præsulibus, per apellationem delatis, cognoscit. Extra judicium autem de negotiis proprias ecclesias, et iis adscriptos clericos attingentes, decernit.*

9. Monachi olim ordinibus initiati non erant (1), et ideo si quis eorum gravioris criminis reus esset, plectebatur pœna excommunicationis, non suspensionis, aut degradationis, quæ ad Clericos pertinebat (2). Sed interdum eorum aliquis Episcopi beneficio inter clericos referrebat, præsertim ut in sacello monasterii rem Divinam conficeret (3). Denique propter utilitatem Ecclesiæ receptum est, ut Monachi sacris initientur ordinibus (4); et ideo nunc passim Monachi clerici sunt, exceptis illis, qui famulatu, at vilibus ministeriis reservantur, quos vulgo laicos appellamus.

(1) Alia, inquit S. Hieronymus ep. 14 cap. 8 tom. 1 opp. col. 53 ed 1754, monachorum est causa, alia clericorum. Idem habent S. Leo M. ep. 94 c. 6 par. 2 opp. p. 361 ed. Romæ 1755, Conc. Chalcedonense can. 2 et 4 apud Labbæum tom. 4 col. 1682, et sequen. ed. Venet. et Trullanum can. 24 col. 1558 tom. 7 ejusdem collect., ubi Monachi à Clericis distinguuntur: Verum eos non meros laicos fuisse, constat ex c. 3 Chalcedon., ubi Monachi, æque ac clerici, sæcularia negotia exercere prohibentur.

(2) Conc. Chalcedonense, loc. cit. can. 2, Si quis, inquit, sequester, et intercessor adeo turpibus, et nefariis lucris apparuit, hic quoque, si sit quidem clericus, proprio gradu excidat, si sit autem laicus, vel monachus, anathematizetur.

(3) Monachos Clericos memorant Cassianus collat. 5 cap. 1 pag. 254 collat. 4 cap. 1 pag. 267 cit. edit. Francofurti, Sozomenus lib. 2 cap. 25 p. 74 cit. edit. Cantabr., Liberatus Breviar. c. 11 p. 61 ed. Garnerii Paris 1675, S. Athanasius ep. ad Dracont. c. 7 et 8 opp. tom. 1 par. 1 pag. 210 ed. Patavii 1777, S. Augustinus ep. 60 col. 148 opp. tom. 2 ed. Maurin. Venet. 1729, S. Epiphanius Expos. fid. n. 21 tom. 1 opp. pag. 1104 ed. Peta-vii Paris. 1622, Zosimus in Decret. cap. 1 apud Pithæum cod. canon. Eccles. Roman. pag. 214 Paris. 1687, Concilium Agathense can. 27 col. 526 tom. 5, et Herdense can. 3 col. 751 tom. 5 apud eund. Labbæum. Præsertim cum monasterium ita aberat ab Episcopali, aut Parochiali Ecclesia, ut Monachi ad illam commode accedere non possent, unus aut alter eorum ordinabatur, Presbyter, qui divina perageret in sacello monasterii; et sæpe Episcopi vocatos ex eo Monachos in Ecclesiæ ministerium ordinabant, et huc spectat L. 52 cod. Theod. de Episc. et cleric.; quam in legem consule notas Jacobi Gothofredi cod. Theod. lib. 15 tit. 2 to. 6 par. 1 pag. 76 ed. Lipsiæ 1745. Quin etiam exempla Monachorum, qui ad Episcopatum delati sunt, habet Athanasius loc. cit., Severus Sulpicius in Vit. S. Martini num. 10

opp. tom. 1 pag. 17 edit. Veron. an. 1741, et Jo. Moschus c. 124 p. 895 apud Ros-weydum Vit. PP. Antwerp. 1615. Ita Basilus, ep. 218 ad Amphilo- chium p. 551 opp. t. 5 ed. Paris. 1750, meminit Alexandri Corydalis in Ly- cia, qui ex Monacho Episcopus factus est; uti etiam Severus ex Monacho Episcopus evasit, sicuti narrat Marellinus in Chronico ind. VI. clement. et prob. coss. p. 529 t. 9 Biblioth. PP. ed. Lugdun.

(4) Quod ad ampliacionem divini cultus perpetua lege constituit Cle- mens V, in Clem. 1 de Stat. Monach.

(N. S. Episcopi aliquando inter Monachos quosdam seligebant, quos in Ecclesie ministerium adseiscerent. Monasteria namque, propter bene institu- tam in pietate, et doctrina educationem, veluti Ecclesie seminaria haberi cœperunt. Denique nonnunquam accidit, ut Episcopus aliquis, et universus ejus Clerus monasticam vivendi rationem præoptarent, rebus suis propriis omnibus sponte renuntiantes, et omnia, ad prisca Ecclesie sub Apostolis exemplum, in commune conferentes. Hanc vivendi rationem Eusebius in Ec- clesia Vercellensi, et Augustinus in Ecclesia Hipponensi cum suis Clericis tenere. In Hispania jam inde à sæculo IV exeunte, nonnulli Monachorum ad clerum adsumi cœpere: Siricius Papa, Epist. ad Himer., cap. 15. At non videntur hi Monachos exinde perstitisse, immo semel ordinatos, depo- sito Monachatu, Clericorum Officiis aggregari, ut verbis utamur ejusd. Si- ricii. Unde Gregorius M. ad Lateran. Concil. in Decret. pro Monachis nigris, statuit, ut quisquis ex Monasterio ad Ecclesiasticum ordinem pervenerit, ulterius illic nec potestatem aliquam, nec libertatem habeat habitandi. Id quod repetit in Epist. ad Marinian. num. 15 alias 18. Idem videtur innuere Synodus Tolet. IV. can. 55 alias 52. Monachi enim non in Monasterio, sed in Civitatibus, aut in Parochiis, ubi monastica vita consistere non poterat, ordinabantur: Syn. Agathen. can. 27. Postremo Mendicantes, quum ex pro- prio instituto antiquæ Monachorum vivendi rationi actuosam, et pro fidelium salute vigilem quoque vitam conjunxerint, hinc jam inde ab sua ipsorum ori- gine in Fratres Clericos, et Fratres Laicos, sic dictos Conversos, distinc- ti sunt. Id quod potiori jure de Clericis Regularibus intelligas. Ex relecto à Monasteriis labore manuum prodiit hoc discrimen inter Fratres ad chorum de- putatos, et laicos ad opera manuum exercenda: quod primo fertur invexisse S. Joannes Gualbertus: Fleurius Hist. Eccl. Lib. 21, num. 4.)

10. Regulares omnes, quatenus clerici sunt, habent ea, quæ sunt clericis communia, propterea fruuntur clericalibus privi- legiis, iis præsertim, quæ fori, et canonis nuncupantur. Quate- nus vero sunt Regulares, habent ea, quæ sunt Regularium prop- ria. Eorum quædam peculiaria sunt, et propria cujusvis Ordinis, quædam communia universis.

11. Propria sunt ordinum singulorum privilegia, quæ in illos præsertim Romani Pontifices contulerunt. Est etiam cujus- vis Ordinis proprium institutum, et regula, quam semel rite susceptam quilibet servare, ac retinere debet (1). Communia au- tem non pauca sunt.

(1) Primus S. Benedictus mutandæ regulæ licentiam coerevit, adempta Monachis libertate deserendi institutum, quod semel susceperant; atque eum

vel primum, vel inter primos fuisse, qui professionis formam, modamque præscripsit, inquit Mabillonius cit. Præf. in 1 part. sæc. 4 Benedictin. num. 55 pag. 17.

12. Primum est, ut præter peculiarem Regulam, quam pro- fitentur, castitatem (1) etiam, obedientiam (2), et paupertatem servare debeant omnes Regulares (3), iisque sese voto obstrin- gere (4); alterum ut quisquis profiteatur Ordinem ab Apostolica Sede approbatum (5); tertium ut domus quæque Regularium suos ministros habeat, et præfectos, omnesque uni capiti, tam- quam summo moderatori, subjiciantur; quartum, ut quælibet Regularium familia propriam habeat Ecclesiam, seu sacellum, ubi non solum illi preces Deo fundant, sed etiam privilegio Se- dis Apostolicæ liturgiam celebrare, et plura sacra facere pos- sint, quæ propria sunt Ecclesiarum Cathedralium, et Parochia- lium; quintum, ut Regulares omnes sint exempti ab Episcopi potestate, et Sedi Apostolicæ subjecti (6): quod intelligendum se- cundum mentem Concilii Tridentini, et recentiores constitutio- nes Pontificum Romanorum (7). Ac præsertim Episcopi jurisdic- tio sese exerit in Regulares animarum curam exercentes, qui in iis, quæ ad hanc curam, et sacramentorum administrationem pertinent, illius jurisdictioni, visitationi, et correctioni imme- diate subsunt (8).

(1) Castitatis votum non tantum in eo positum est, ut Regulares domitas habeant libidines, quod Christianis omnibus commune est, verum etiam ut se à nuptiis abstineant. Porro Regularium matrimonia, quæ initio tantum illi- cita fuisse videntur, deinceps etiam irrita facta sunt: quod primum in Synodo Romana, cujus decretum habet Gratianus can. 40 c. 27 q. 1, constitutum fuisse, putat Van-Espen, Jur. eccl. univers. part. 2 tit. 15 c. 4 n. 7.

(2) Tria potissimum in Monachorum obedientia desiderat S. Benedictus Regul. cap. 5, apud Holstenium cod. Regul. tom. 1 pag. 118 edit. Augustæ Vindelic. an. 1759; scilicet, ut Monachi pareant suis Præpositis sine mora, non tepide, et cum bono animo.

(3) Paupertatis, quam profitentur, causa nihil proprium habere possunt Regulares, et si quid tale aliquis habuerit, invito, vel inscio Præposito, frac- ti voti reus, utriusque suffragii jure biennio privabitur, et aliis etiam pro cri- minis gravitate penis mulcabitur; moriens autem nisi reus omnes numerato dimisserit, sepeliatur extra commune cæmeterium. Cap. 4 de Stat. Monach., Conc. Trid. sess. 25 cap. 2 de Regul. Atque huc spectat regula, quod quid- quid acquirit Monachus ad monasterium pertinet.

(N. S. Præter hæcenus explicata tria præcipua monasticæ professionis vota, non desunt Regularium Instituta, quæ peculiaria quædam alia emittunt. Ita Trinitarii, ac Mercenarii redimendis captivis voto se adstringunt: Fratres Charitatis S. Joann. de Deo, infirmorum in hospitalibus ministerium vovent: Clerici Regulares Ministri infirmorum, animam agentibus, etiam peste gras-

sante, ex voto præsto sunt; uti quoque Cler. Regul. Scholarum Piarum, insititandis in pietate, ac litteris rudibus, ac puerulis voto se dedunt. Tum et Somaschi, orphanis ad pietatem, litteras, artesque mechanicas informandis ex suo ipsorum instituto addicti. Minimi S. Francisci de Paula, nisi graviter ægrotent, victu dumtaxat esuriali utuntur. Sinenses, Indi, alique ex exteris nationibus, adsciti in Collegium Congreg. Sacræ Familiæ Jesu Christi, expleto tyrocinio apud Congregationis Superiorem Deo vovent, 1 se paupertatem, et 2 obedientiam servaturos; tum 3 sacros ordines suscepturos, ubi id Superiori expedire videatur; deinde 4 se animo paratos esse, ut ad Orientales plagas proficiscantur, ibique vel propriæ vitæ discrimine Christianis mysteriis Ethnicos imbuant, ac tandem 5 ulli Congregationi, sive Collegio, quodcumque illud sit, in posterum haud se nomen esse daturus. Iisdem quinque votis se obstringit quicumque, in eadem Congreg. degens, in hoc Collegium cooptari voluerit. Hæc votorum emissio bis à Clemente XII adprobata fuit Litteris Apostolicis editis in forma Brevis die 7 Aprilis an. 1752, et 22 Mart. 1756. Equestres demum Militares Ordines tuendæ armis Religioni voti fibula se obstringunt.)

(4) *Cap. 16 de Regular.*

(5) *Cap. unic. de Vol. in 6., etc. ult. de Rellig. domib.*

(6) Exemptionis ab Episcopi jurisdictione, quam Regularibus Summi Pontifices concesserunt, exempla sunt apud S. Gregorium M., aliosque antiquissimos Summos Pontifices, illaque sæpe, ipsis rogantibus Principibus, attributa fuit: quæ omnia accurate describunt Thomassinus *Vet. et nov. Eccles. disciplin. part. 1 lib. 3 cap. 50 et seq.* ac Bianchius *dell' Exterior polizia della Chiesa, lib. 2 c. 2 §. 5 tom. 4 pag. 560 et seq.* Multa etiam habes hujusmodi exemptionum monumenta apud Du-Chesnum *Histor. Franc. tom. 1 pag. 652, Ughelium Ital. Sac. tom. 4 col. 955 ed. Venet. an. 1719, Mabillonium Anal. Benedict. tom. 1 lib. 15 num. 3 pag. 545, et in Append. 2 ejusd. tom. num. 17 et 18 pag. 663 et 654 ed. Lucæ 1759, et Acta SS. Benedictin. in Vit. S. Bertulfi num. 7 tom. 2 pag. 451 edit. Venet. 1755, et de Re diplomatic. lib. 1 cap. 5 num. 42. Præcipuas vero, easque justissimas exemptionum concedendarum causas enumerat Petrus Blesensis *Ep. 68 ad Alexandrum III pag. 105 ed. Paris. 1667: Scimus, inquit, quod ob quietem monasteriorum, et Episcoporum tyrannidem, has exemptiones plerumque Romani Pontifices indulserunt.* Earundem querelarum contra Episcopos, qui Regulares vexabant, unde harum exemptionum origines repetit ipse Van-Espeinius *par. 5 tit. 12 cap. 2*, mentio est in Concilio Toletano IV. *Can. 51 tom. 6 Concil. collect. Labbæi col. 4463, et in Cone. Tojetano IX c. 2 tom. 7 col. 466 ed. Venet.* Sed ea de re sermo redibit II Libro, cum de Monasteriis agemus. Graviter autem, et copiose, præter eos, quos supra descripsi, de Regularium exemptione disputant VV. CCL. Mamachi *Contra Auc. opusc. Quid est Papa? Ep. 3 §. 14 tom. 1 pag. 272 et seq.* et Zaccaria *in Anti-Febronio par. 2 lib. 5 cap. 4 §. 6, et in Anti-Febron. vindic. Dissert. 9 c. 4.**

* Concil. Chalced. *can. 4* sancitum, ut Monasteria civitatis Episcopo subjecta essent: quæ dispositio imperialibus legibus firmata apparet: Justin. *Nov. 125, cap. 54 et 56, ac Nov. 155, cap. 4 et 6.*

(N. S. Eadem quoque per Occidentem viguit disciplina. Id patet ex pluribus, variisque antiquitus habitis Conciliis; uti Aurelianensi I *Can. 21*, Aurelianensi II *Can. 21*, Epaonensi *Can. 3, et 19* etc.; ac præsertim Concilium Arelatense V generaliter definit, ut *Monasteria, vel Monachorum disciplina ad eum pertineant Episcopum, in cujus sunt territorio constituta.* Consonat Syn. Ilerdensis *Can. 5, et Oscensis an. 598, Can. 1.*

In Hispania à sæculo X amplissimam exemptionem adsequi cœperunt Monachi, si vera sunt privilegia, quæ Tom. IV inseruit Card. de Aguirre. Verum non ideo Concilia nostra cessarunt eos ad primigeniam subjectionis legem revocare: Syn. Legionens. an. 1042, Cojacens. an. 1050 *Can. 2*; sed deinceps pæne nulla jam avitæ Episcoporum potestatis, in Regulares vestigia deprehendimus.)

(7) Vide *Titulum II. Sect. 1 §. 43 et seq.*, ubi omnem explicavimus delegatam jurisdictionem, quam Episcopus in Regulares habet.

(8) *Conc. Trident. Sess. 25 cap. 11 de Regul., Gregorius XV. Constit. Inscrutabili 50 §. 4 tom. 5 par. 5 pag. 1 Bullar.* Qua Tridentina lege Capellanos etiam Religionis Hierosolymitanæ curam animarum exercentes, obstrictos declaravit S. Pius V. *Constit. 104 et 187 pag. 49 et 180 par. 5 tom. 4 Bullari ed. cit.* et Gregorius XIII. *Const. 125 eodem loc. pag. 456*, itemque Parochos Regulares Indiarum orientalium et occidentalium Benedictus XIV. *Const. Quamvis 1 tom. 2 ejus Bullarii pag. 1.* Vide etiam Constitutionem *Firmandis* ejusdem Benedicti XIV. *ejus Bullar. tom. 1 pag. 265*, in qua describitur quidquid præstari potest ab Episcopo visitationem obeunte in Ecclesiis Regularium, quibus animarum cura conjuncta est.

(N. S. Episcopi possunt ad Cæremonialis, et Ritualis rubricas servandas Regulares cogere: *Constitut. Apostolici Ministerii §. 22.* Abusiones, quæ forte in Missarum celebratione irreperint, corrigere: *§. 25 ejusd. Constit. Quocirca nequeunt SS. Sacramentum cum solemnitate exponere sine licentia Ordinarii: S. Rit. Congreg. 26 Febr. an. 1628. Neque etiam Apostolicæ Sedis privilegio muniti, die Sabbati majoris hebdomadæ, antequam campana Cathedralis, vel Matricis Ecclesiæ pulsaverit, campanas in Ecclesiis suis pulsare.* Leo X die 19 Decembris an. 1516 in Lateran. V *Sess. 11.* Postremo Episcopi curare tenentur, ne in privatis Regularium Cellulis Altaria erigantur; contrariam derogante consuetudinem præf. *Const. Apostolici Ministerii §. 24.*)

13. Professio regulæ facit aliquem Regularem (1). Ea vel tacita, vel expressa est; tacita, quæ ex perspicuis, certisque actibus educitur (2); expressa, quæ fit palam, ac publice coram Regularis familiæ Moderatore, recitata formula professionis, adhibitis etiam altis solemnitatibus secundum receptos ordinis cuiusque ritus. Ut professio vim habeat, fieri debet post sextum decimum (3), et post exactum probationis annum (4), eumque integrum, atque perpetuum, gestato habitu, actaque vita toto illo temporis cursu intra claustra designati monasterii, in quo tyrones instituendi sunt (5); debet esse libera, non extorta vi, metuque gravi (6), facta ab homine, qui suæ voluntatis habeat arbitrium, non à servo, invito domino (7), non ab Episcopo, ignaro Summo Pontifice (8), non à viro, qui sospitem habet uxorem, ea dissentiente (9); denique Regularis instituti nomine accipienda est ab eo, cui jus est accipere, ratamque habere professionem (10).

(1) Diu vixit disciplina, quam memorant Hieronymus *Ep. 407 ad Lætan.* num. 5 et 6 col. 674 et 678 *opp. tom. 1 ed. Vallarsii Veronæ.* et Salvianus *Advers. avarit. lib. 1. §. 4 pag. 251 edit. Pedeponti 1745.* ut parentes infantes filios non modo clericatui offerrent, uti demonstratum supra est, sed etiam monasterio, pro qua disciplina acerrime propugnauit Petrus Damiani *Opusc. 16.* et Rabanus Maurus singulari libello, quem composuit aduersus quosdam, qui eidem disciplinæ resistebant; idque argumentum late persequitur Gratianus *caus. 20 quæst. 1.* Atque hi quidem pueri à parentibus monasterio oblati, cum puberes euaserant, discedere non poterant ab eo vitæ instituto, cui semel addicti fuerant. Hic illud Toletani Concilii IV. *can. 49.* alias 48, quod etiam memorat Clemens III *in cap. 12 de Regular. monachum aut paterna devotio, aut propria professio facit;* et Concilium Wormatiense anni 868. *can. 22* apud Labbæum *tom. 10 col. 459 ed. Venet., si pater, inquit, vel mater filium, filiamque intra septa monasterii in infantie annis sub regulari tradiderint disciplina, non liceat eis, postquam ad pubertatis pervenerint annos, egredi, et matrimonio copulari.* Et *can. 25. Monachum ergo, ait, aut paterna devotio, aut propria professio facit. Quidquid horum fuerit, alligatum tenebit. Proinde huic ad mundum reverti intercludimus aditum, et omnes ad sæculum interdicimus regressus.* Solemnis formula ejus oblationis, ex S. Benedicti regula *cap. 59* apud Holstenium *Cod. Regul. tom. 1 pag. 152 edit. August. Vindelic. 1759,* erat, ut manus pueri oblato in altaris palla involveretur, quæ erat mappa altari superimposita, idque testimonium erat oblationis, quæ sic involutus puer Dei obsequio addicebatur. Gratianus *can. 4 caus. 20 quæst. 2.* Lambertum quemdam oblato memorat, qui tum propter non servatam solemnem hanc formulam oblationis, tum propter alias causas votis solutus declaratus fuit. Rôthardus *in Reg. S. Bened. Delect. actor. col. 518 tom. 2 edit. Lugdun. 1706,* describit formulam, in qua Pater dicebat: *volo tradere filium meum Deo omnipotenti ad serviendum sibi in hoc monasterio;* tum Abbas præsentibus testibus agebat: *auditis, fratres, et videtis, quid iste dicat; hi respondebant: audimus, et videmus.* Abbas benedictionem dabat oblato, qui ita cooptatus censebatur in ordinem monachorum, in quo deinceps vitam omnem traducere debebat. At non solum filios jam natos volebant parentes, sed eos etiam, qui nondum nati in matris utero latebant, cujus rei multa collegit exempla Baluzius *in Not. ad Salvian. advers. avarit. lib. 2 pag. 428 edit. Pedeponti 1745.* Confer Mabillonium *in Præfat. ad sæcul. VI Benedict. n. 56 pag. 14 t. 8 ed. Vecat., et tom. 2 Analect. pag. 550.* Muratorum *Antiquit. Italic. mediæ ævi Dissert. 65 col. 580 et seq. tom. 5.* Calmetum *in Regul. S. Benedicti cap. 59.* Hæstenum *Disquisit. monastic. par. 2 lib. 4 tract. 2 disquis. 5.* Exposita tamen parentum licentia ad decimum ætatis annum contracta est à Syn. Tolet. X. *can. 6.* Hæc de filiis monasterio offerendis disciplina vixit usque ad ætatem Cælestini III Pontificis, qui eam moderatius temperavit, dicta lege, ut puer monasterio oblatus, cum ad annos discretionis pervenerit, et habitum retinere noluerit monachalem, si ad hoc induci nequiverit, non est nullatenus compellendus, uti sancitum est *cap. 14 de Regul.,* et consentit Innocentius III, *lib. 15 Ep. 116 ad Episcop. Lugdunen. pag. 644 tom. 2 ed. Baluzii Paris. 1682.* Licet autem Cælestinus huic disciplinæ modum imposuerit, non eam tamen sustulit, aut abrogavit; quinimo nunc etiam, nisi obstant, et impediunt peculiare leges, quibus Regularia Instituta reguntur, aut recentiores Pontificiæ constitutiones, quæ us tantum, qui certam ætatem nati sunt, in monasterio peraoctare sinunt, secundum jus Decretalium vetitum non est offerre filios

impuberes monasticæ vitæ instituto; integro semper jure, quod de ætate, ac tempore Tyrocinii, et Professionis à Synodo Tridentina constitutum est. Quæ oblatio efficit primum, ut filius impubes à Religione recipi possit; deinde ut pater in ipsum patria potestate amplius uti nequeat, ut eum ad sæcularem vitam revocet; denique ut etiamsi filio impuberi ante annos pubertatis monasterii claustra deserere non liceat (quod tamen ipse facere potest, cum ad eam pervenit ætatem, in qua plenum habet suæ voluntatis arbitrium), potest tamen Religio proprio jure uti, ut eum dimittat etiam ante annos pubertatis, nisi forte se onere obstrinxerit eum retinendi, donec pubes evadat. Confer Benedictum XIV. in literis datis ad Petrum Hieronymum Guglielmum, quæ extant in ejus Bullar. *Const. 54 t. 5 pag. 259.*

(2) *Cap. 25 de Regul., cap. 1 eod. in 6.* Tacitæ professionis exemplum est in eo, qui per quinquennium tacuit, cum irritam emisisset expressam professionem, vel quia vi, metuque coactus, vel quia nondum justam ætatem attigerat. In ceteris tacita professio tantum obtinet in iis ordinibus, in quibus in habitu professorum, et non professorum nullum discrimen est.

(3) S. Basilius *Regul. fus. tract. c. 15 p. 557 opp. t. 2 Paris. 1722.,* S. Ambrosius *de Virgin. c. 7 n. 59 col. 275 opp. t. 5 ed. Venet. 1751,* et Alexander III *in cap. 8 de Regul.,* ætatem postulant perfectæ, et absolutæ rationis. Capitula Theodori Cantuariensis apud Harduinum *t. 5 Conc. c. 1778 c. 118,* in maribus annos 15, in feminis 16, aut 17 constituunt. Ipse Basilius *Ep. ad Amphiloc. Can. 18 pag. 292 opp. t. 5 edit. indic.,* annum memorat 16 aut 17; denique Conc. Trid. *Sess. 25 c. 15 de Regul.* annum 16 exactum definiit. Vide Pallavicin, *Histor. Conc. Trident. lib. 24 cap. 6.* Verum Tridentini Patres, cum ætatem constituerunt annorum sexdecim, minime improbarunt peculiare quorundam Ordinum constitutiones, quibus major ætas requiritur; quod et Sac. Congregationem Concilii declarasse, testatur Fagnanus *in cap. Nullus de Regul. num. 15.*

(4) Monasterium ingressi apud Orientales in eo per triennium manere debebant, antequam professionem emitterent, quod testatur Justinianus *Novel. 5 c. 2,* idque à S. Pachomio institutum fuisse, scribit Palladius *in Lausiaca. c. 58 p. 736 cit. ed. Antwerp.* Idem jus in Occidente interdum obtinuisse, constat ex *can. un. dist. 55, et can. 5 c. 17 q. 2,* puta si non satis explorati essent mores ejus, qui professionem emittere debebat. Interdum vero requirebatur biennium, uti patet ex *can. 6 c. 19 q. 3.* At S. Benedicti regula annum præfixit; quod probavit Synodus Tridentina *loc. cit.*

(5) Clemens VIII *const. Nullus omnino 242 t. 5 par. 2 pag. 540,* Urbanus VIII. *cons. Sac. Congregatio 77 tom. 5 par. 5 pag. 271. et constit. Religiosis 363 tom. 6 par. 1 pag. 271.* Confer Pirhing *Jus. canon. lib. 5 tit. 51 sect. 2 §. 5.*

(6) *Cap. 1 de His quæ vi metusve.* Et Synodus Tridentina *Sess. 25 cap. 18 de Regul.* anathemati subjicit omnes, qui invitam mulierem cogunt, præterquam in casibus in jure expressis, ad ingrediendum Monasterium, vel ad suscipiendum habitum cujuscumque Religionis, vel ad emittendam professionem, quique in eo facinore opem, consilium, auctoritatem, consensum præbent.

(7) Conc. Chalcedonen. *can. 4 col. 1665 tom. 4 conc. collect. Labbæi ed. Venet. can. Si quis c. 17 q. 2.*

(8) *Cap. 18 de Regul. cap. 10 de Renunc.*
 (9) *Cap. 12 de convers. conjugat.* Confer S. Basilium *Regul. fus. tract. c. 12 opp. t. 2 p. 554 ed. Paris. 1722.* S. Hieronymum *Ep. 122 ad Rusticum c. 4 opp. t. 1 indic. edit. S. Augustinum Ep. 127 ad Armentat. et*

Paulin. col. 373. et Ep. 262 ad Ecdiciam e. 1 et 2 col. 339 opp. tom. 2 edit. Venet. Hinc. S. Paulinus Ep. ad Celuntiam e. 28 in apendic. opp. c. 741 ed. Verona 1736, vehementer improbat mulieres, quæ viros sine ipsorum consensu deseruerant. Conjugum vero, qui mutuo consensu voverunt castitatem, exempla sunt apud Socratem *Histor. l. 4 c. 23 p. 256 ed. Valesii Cantabrig.* 1720, Heribertum Ros-veydum *Vil. PP. lib. 1 c. 9 p. 158, lib. 6 n. 5 p. 652 et lib. 10 c. 108 p. 383 Antuerpiæ 1615, Victorem Uticen. de Persec. Afric. l. 1 p. 678 t. 3 Biblioth. PP. ed. Lugd.*

(10) *Cap. 16 de Regul.*

14. Cum hæc omnia servata sunt, prohibetur quis in posterum deserere institutum, quod semel amplexus est, nisi auarcius amplectatur (1), aut à Summo Pontifice veniam obtineat (2). Præterea nihil amplius acquirere sibi potest, et amittit beneficia, si quæ habet; dirimitur matrimonium ratum, non consumatum; tollitur patria potestas (3), et vis extinguitur simplicium votorum, quæ ante professionem emissa sunt (4).

(1) *Cap. 18 de Regul.; Extrav. 1 eod. tit. inter communes.* Quid autem servari debeat, ut quis arctiorem regulam rite, ac recte suscipiat, explicat Schmalzgrueb. *Jus. eccles. univers. lib. 3 par. 4 tit. 51 §. 8 num. 225 et 226.* Nunc ut ea res exitum habeat celeriore, Regularibus, qui in arctiorem Religionem conferre se cupiunt, postquam voluntatis suæ causas, ut inquit Giraldus *Exposit. Jur. Pontific. par. 2 sect. 50 pag. 865 tom. 5, coram competentibus Apostolicæ Sedis tribunalibus exposuerint, atque probaverint, haud ægre à Romano Pontifice indulgentur opportunæ facultates, in quibus derogatio super consensu Superioris Ordinis laxioris includitur.*

(N. S. Porro Medicantes omnes, nisi cum Pontificis venia, in alium, præter Carthusianum Ordinem, se recipere nequeunt: *Extr. 1 de Regular. inter comm.*)

(2) Summum Pontificem Regularibus tribuere posse facultatem deserendi institutum suum, ac redeundi ad hominum communem vitam, sive, ut inquit, *ad sæculum*, inter omnes constat. Sunt tamen à Theologorum familia, qui, auctore præsertim S. Thoma 2, 2 *quest. 88 art. 11*, negant, eum solvere Regularem posse solemnibus votis, quæ emisit; sed contra hos disputant Schmalzgrueb. *loc. cit. §. 7 n. 211, et Pirhing Jus. canon. lib. 3 tit. 51 sect. 5 §. 8 num. 144.*

(3) *Auth. Ingressi C. de Sacros. Eccl., Auth. Presbyteros C. de Episc. et Cler.*

(4) *Cap. 4 de Vot. et vot. redempt.*

15. Quod si aliquid prætermissum est eorum, quæ servare oportebat, irrita est professio: et qui eam emisit, reclamare intra quinquennium potest (1); elapso quinquennio non potest, nisi ex justa causa fuerit à Pontifice restitutus (2). Nemo autem audietur, qui Regularem habitum dimisit, nisi primum eum de novo susceperit, ac redierit ad monasterium, unde discesse-

rat (3). Nam qui habitum, et monasterium sua sponte deseruit, tamquam apostata habetur, et punitur pœnis, quibus puniuntur apostatæ (4), quales sunt illi, qui prorsus retinendæ Religionis animum abjecerunt.

(1) *Conc. Trid. Sess. 25 cap. 19 de Regul.*

(2) *Vide Constitutionem Si datam 47 Benedicti XIV, pag. 256 tom. 2 ejus Bullarii, ubi etiam accurate præscribitur iudicii ratio, quam servare oportet, cum quæritur de nullitate professionis.*

(3) *Conc. Trident. loc. cit., et cit. constit. 47 Benedicti XIV.*

(4) *Apostatarum pœnas diligenter enumerat Lucius Ferraris Biblioth. verb. Apostata num. 50 et seq.*

16. Et quoniam Regulares, antequam vota suscipiant, suis sese bonis abdicare solent, eaque in alios conferre, idcirco constitutæ sunt certæ leges, ut eorum renunciationes recte expediantur. Nimirum eorum obligationes, ac renunciationes non valent, nisi emittantur cum venia Episcopi, aut ejus Vicarii generalis, intra duos menses proximos ante professionem, et tantum post eandem editam vim, atque exitum habent, ita ut nullius momenti sint, nisi professio absolvatur (1).

(1) *Conc. Trident. sess. 25 cap. 16 de Regul.*

17. Monachorum instar sunt Moniales, fœminæ scilicet, quæ se Deo consecrarunt; et quæ certa obstrictæ regula, vitam ducunt in Monasterio, sub regimine Episcopi, et interdum etiam Regularium. Eadem tempestate, qua Monachorum, etiam Monialium cœnobia instituta sunt (1). Præcipua earum est clausuræ lex, qua Moniales egredi prohibentur à septis monasterii, nisi cogant exire vis major, quæ superat legum potestatem, ut magnum incendium, vel morbus lepræ, aut epidemiæ; qui morbus, præter Superiorem, cui Monialis subest, etiam Episcopo cognitus, scriptoque probatus esse debet (2).

(1) *Vide Thomassinum p. 1 l. 5 c. 44 et seq., Muratorium Diss. 66 p. 106 tit. 5 par. 2 ed. Romæ, Ballerinius in Zenon. dissert. 3 cap. 1 p. 127 t. 1 ed. Aug. 1751.*

(2) *Cap. 1 de Stat. Regul. in 6, S. Pius V. const. Circa pastoralis 15 pag. 292 tom. 4 par. 2; et const. Decori 159 pag. 96 tom. 4 par. 5 Bullarii. Cum autem S. Pius V tres hasce causas expresserit magnum incendium, lepram, epidemiam, hoc est, morbum contagiosum, quo ceteræ Moniales infici possunt; quæsitum est ab Interpretibus Juris Canonici, num alia etiam possit esse causa, propter quam Monialibus exeundi à monasterio facultas concedatur. late ea de re disputat Benedictus XIV. De Synod. Diæces. lib.*

13 cap. 12 num. 26, et seq.; ubi ostendit, alias etiam ob causas cum venia Sedis Apostolicæ Moniales exire posse e septis monasterii, puta, si qua earum, gravi correpta morbo, suasu medicorum locum mutare debeat, ut convalescat. Quod autem de incendio dicitur, id etiam pertinet ad aquarum inundationem, hostium impetum, monasterii ruinam, et similia, quæ subitam fugam postulant; cum ab omni lege extrema necessitas sit cæmpta, ut inquit Pontifex in cap. 5 §. profecto de verb. sign. in 6.

(N. S. Fuerunt quidem et in Hispania ante sæculum IV complures Deo dicatæ Virgines, quæ dicebantur ut plurimum *Virgines Deo dicatæ*, vel *sacratæ*; Syn. Illiber. *Can. 15, et 27*: tum et *Devotæ*; Cæsaraugust. I. *can. 8*, Tolet. I. *Can. 16*; et simpliciter *Professæ*; *Can. 9 ejusd.* non raro *Puellæ Dei*; Tolet. I *Can. 6*. Omnem istarum Virginum vivendi methodum pulcherrime describit Prudentius, *Carmine contra Symmach. Præf.*

*Sunt et Virginibus pulcherrima præmia nostris,
Et pudor, et sancto tectus velamine vultus,
Et privatus honor, et nota et publica forma,
Et raræ tenuesque epulæ, et mens sobria semper,
Lexque pudicitia vitæ cum fine peracta.*

Unde istæ potioris temporis partem domi persistebant, ut orarent, jejunarent, manibus operarentur; et raro se conspiciendas offerrent, etiam in templis. Hieron. *ad Læt. et Eusthoc.* Induebantur vilibus vel pœnitentiæ vestibus, et velamine vel nigro, vel purpureo contegebant caput: Syn. Tolet. X *Can. 4*. Sic incedebant, etiam quum Episcopo, velum suscepturæ, se sistebant: Conc. Carthag. IV *Can. 11*. In propriis unaquæque, vel in parentum ædibus habitabat: Syn. Illiberit. *Can. 28*, et Tolet. I *Can. 6, et 9*. Non enim visæ sunt adhuc Congregationes, neque ulla Monasteriorum umbra rimanda est, usque ad sæculum VII in Syn. Hispal. II an. 619. Nullis licet detinerentur cancellis, à erebris tamen virorum, et piorum quoque confabulationibus arcebantur: Tolet. I *laud. Can. 6 et 9*, et Hispal. II *Can. 11*. Unde durissimis puniebantur pœnis emissum castimoniam servandæ propositum transgressientes: Syn. Illiberit. *Can. 15*, Tolet. I *Can. 16, et 19*, Barcinon. an. 599. *Can. 4*, Toletan. IV. *Can. 55*, alias 54, Tolet. VI *Can. 6*, et Tolet. X *Can. 5.*)

Conciliū Hispal. II *can. 11* stabilitum, ut monacharum cœnobia Abbatum curæ et sollicitudini committerentur; atque item monachis morum normam, modumque cum monachabus tenendum accurate præscripsit, ne videlicet cum eisdem nimiam aut familiaritatem aut consuetudinem haberent. Monachabus concilium manibus laborare, monachorumque vestes contexere, et consuere, ut ex his aliquid in ipsarum sustentationem lucrarentur, concessit. Postremo in concilio cæsaraugustano an. 581, *can. 3*, cum de velo monachabus publice solemniterque tradendo actum fuisset, sancitum est, ut nisi post expletos 40 ætatis annos, nemini concederetur nec imponeretur.

Atqui quondam in Hispania plurima extabant monasteria duplicia, vel quæ vulgo dicebantur *mixta*; in quibus sub eodem tecto monachi et monachæ commorabantur. Una utrisque Ecclesia communis; domicilium tamen separatim monachæ habebant, quin ullus ex illo ad monachorum conclave aditus pateret; solumque religiosis fœminis ad Abbatissæ aut ab ipso designati administratoris cellas, magna tamen servata cantione, aliquoties adire permisum. In horum monasteriorum numero ponenda sunt, unum in Sobrado apud Gallætiā, alterum Onniæ apud Castellam, et Legionæ tertium constructa,

quæ extiterunt. At sæculo XI, Paschalis II P. ad Compostell. Archiepiscopum D. Didacum his verbis scripsit: « Non expedit... ut monachas simul cum monachis in eadem commorari domo, permittatur. Quare qui sic vitam degunt, dissocientur, atque in loca ab invicem distantia, distrahantur ad habitandum. Quem ergo morem, regulam à Nobis hic præscriptam et decretam legis, in posterum teneas.... » (Lupus in can. 20 concil. 2 Nicæn.; quo duplicia monasteria ædificari prohibetur, et modus in jam constructis servandus præfinitur).—M. Villodas loco cit.

18. Ceteris vero eadem ingredi claustra velitum est, sine venia Episcopi, et Regularis Superioris, si cui subest monasterium (1); atque hæc venia concedenda est ex justis, et necessariis causis, puta propter commune servitium, aut valetudinem, aut salutem animarum (2). Quæ salus ut bene considerata, atque provissa sit, præter communem, et ordinarium Confessarium, debent Moniales bis, aut ter in anno extraordinarium obtinere, cui liberius intimos animi sensus patefaciant (3).

(1) Concilium Tridentinum *sess. 25 cap. 5 de Regul.* licentiam postulat Episcopi, vel Superioris: et ideo quæsitum est, num ingressuro monasterium Regularibus subjectum, satis sit venia Regularis Superioris. Sed tum ejus, tum Episcopi veniam desiderari, ut quis hujusmodi monasteria ingrediatur, nisi diuturna consuetudo unius Episcopi veniam postulet, plus semel responsum est à Sac. Congregatione Concilii, uti patet ex *lib. 14. Decretor. pag. 500, lib. 15 pag. 14 et 465, lib. 16 pag. 86 et seq., lib. 17 pag. 520 et seq.*

(2) Ad hanc clausuræ legem diligenter custodiendam pertinet *constit. Ubi gratia 44. Gregorii XIII. Bullar. tom. 4 par. 5 pag. 598., constit. Facultatem 117. Pauli V pag. 246 tom. 5 par. 5 ejusdemque, Constit. Monialium 205 pag. 402 tom. 5 par. 4, constit. Apostolatus 198. Clementis X pag. 550 tom. 7, et constit. Salutare 40. Benedicti XIV pag. 64 tom. 1 ejus Bullarii ed. Romæ 1754.*

(N. S. In Hispania, Clausuræ integritati prospiciens Synod. Vallisolet. an. 1522, *Can. 15*, decrevit, quod si aliqua rationabili causa, bonæ, et non suspectæ personæ intrare debuerint Monasterium, de licentia illius, qui præest, confabulari non liceat, nisi sub testimonio duarum, aut trium sororum, loco convenienti, et hora congrua, nec contrahant magnam moram. Præfatam Constitutionem, cap. 1 de statu Regul. in VI, confirmavit Syn. Tolet. an. 1532 Act. 5 *Decret. 42*, alias 45.

Quo ad formalem, ut ita dicamus, Clausuram, provide constituit Syn. Valentina an. 1565 *Sess. 2 Tit. 5, cap. 19*, omnibus sub excommunicationis pœna prohibens, Monialium adire monasteria confabulationis gratia: *Regulares vero*, subdit, *in Domino hortatur, ut ab ejusmodi monasteriorum Monialium frequentatione abstineant. Quod si admoniti non destiterint, in eos juxta Tridentini Concilii statuta procedetur.*)

(3) Conc. Trid. *sess. 25 cap. 10 de Regul.* Vide *constit. Pastoralis 56 Benedicti XIV pag. 261 to. 2*, ubi multa habentur de extraordinario Confessario, qui non solum universis Monialibus, sive toti monasterio dandus est, sed etiam singulis, quæ illum ex juxta causa petunt; præterea Superiores Regulares jubentur saltem semel quotannis Monialibus sibi subjectis conce-